

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00814/23-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako povinný subjekt (dále je „Úřad“) podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) rozhodl takto:

Žádost žadatelky, [redacted], o poskytnutí informací ze dne 14. února 2023, se podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 11a odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

odmítá.

Odůvodnění

[redacted] (dále jen „žadatelka“ a [redacted], se dne 14. února 2023 obrátila na Úřad žádostí o poskytnutí informací (dále jen „žádost žadatelky“). V žádosti žadatelky je požadováno poskytnutí následujících informací:

„Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

V podání ze dne 19. 12. 2022 si stěžujeme, že „počínaje květnem, kdy začala vyřízení podepisovat Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., vedoucí oddělení přezkumu, přestaly být naše podněty vyřizované v zákonné lhůtě. Ze dvanácti podnětů bylo sedm vyřízeno po zákonné lhůtě, v jednom případě až po čtyřech měsících.“

Ve vyřízení stížnosti čj. UOOU-04776/22-2 neurčitě uvádíte:

„Na základě prověření postupu vedoucí oddělení přezkumu odboru práva na informace při vyřizování podatelčích podnětů k provedení přezkumného řízení v období od května 2022 jsem zjistil, že v několika případech skutečně byla podatelka o nezahájení přezkumného řízení informována později než ve lhůtě stanovené v § 94 odst. 1 správního řádu. V části případů šlo o prodlení v řádu dnů, v několika případech bylo sdělení Úřadu podatelce odesláno s delším prodlením. V této části jsem podatelčinu stížnost tudíž vyhodnotil jako částečně důvodnou.“

Žádáme o informace

1) zda ÚOOÚ v rámci prošetřování stížnosti zjistil, že je pravdivé naše tvrzení, že: „počínaje květnem, kdy začala vyřízení podepisovat Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., vedoucí oddělení přezkumu, přestaly být naše podněty vyřizované v zákonné lhůtě, když ze dvanácti našich podnětů bylo sedm vyřízeno po zákonné lhůtě, v jednom případě až po čtyřech měsících.“

2) Ve které přesně části ÚOOÚ naši stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou? Ocitujte část stížnosti, která je podle ÚOOÚ nedůvodná.

Dále se uvádí: „Na základě těchto zjištění jsem proto uložil vedoucí oddělení přezkumu odboru práva na informace, aby v případě vyřizování podnětů k provedení přezkumného řízení důsledně dbala na dodržování pořádkové lhůty vymezené v § 94 odst. 1 správního řádu a podatele podnětu včas informovala o nezahájení přezkumného řízení. Toto opatření se ukázalo jako postačující.“

3) Kdy, kde a jakým přesně způsobem Mgr. Jaroslav Rozsypal, ředitel odboru práva na informace, uložil Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., aby v případě vyřizování podnětů k provedení přezkumného řízení důsledně dbala na dodržování zákonné lhůty vymezené v § 94 odst. 1 správního řádu?

4) Na základě přesně čeho a jakým způsobem ÚOOÚ uvedené opatření vyhodnotil jako postačující?

5) Provedl Mgr. Jaroslav Rozsypal nějaké další kontroly práce Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., zda zmíněná dodržuje jiné lhůty, v případech jiných žadatelů, zda porušuje i jiné své povinnosti? Jaké přesně kontroly, kdy a s jakými výsledky? Pokud neprovedl, ptáme se proč.

6) Provedl Mgr. Jaroslav Rozsypal nějaké jiné kontroly práce jiných úředníků odboru práva na informace ÚOOÚ? Jaké přesně, kdy a s jakými výsledky? Pokud neprovedl, ptáme se proč. Závěrem uvádíte, že na ÚOOÚ dochází k narůstání nápadu vyřizovaných věcí.

7) Kolik věcí z agendy dle InfZ vyřídila Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., za každý z měsíců svého působení na ÚOOÚ? V jaké výši obdržela v těchto měsících osobní odměny? Kolik věcí celkem vyřídil za stejné období nejpracovitější úředník a kolik nejlínější úředník ÚOOÚ, vykonávající agendu ve věcech dle InfZ, a jak se tyto úředníci jmenují? Jaké osobní odměny obdrželi oni?“

Úřad jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žádost žadatelky posoudil, prověřil, zda disponuje požadovanými informacemi, a sděluje následující.

Dle článku 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Dle článku 17 odst. 1 Listiny se svoboda projevu a právo na informace zaručuje.

Dle článku 17 odst. 4 Listiny lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Dle článku 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

Dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Zákon č. 106/1999 Sb. s účinností do dne 31. prosince 2022 neupravoval zneužití práva na informace jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti [narozdíl např. od zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí § 8 odst. 3 písm. b) s účinností do dne 31. prosince 2022, který stanovil jako důvod pro odepření zpřístupnění informace, pokud je žádost formulován zjevně provokativně nebo obstrukčně; s tímto důvodem pro neposkytnutí informace počítá i Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům – čl. 5 odst. 5 bod ii]. S účinností ode dne 1. ledna 2023 však již zákon č. 106/1999 Sb. upravuje i tento důvod pro odmítnutí žádosti.

Důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022“), pak k tomuto fakultativnímu důvodu pro odmítnutí žádost uvádí: *„Návrh vychází z přístupu správní judikatury. Ta dovozuje, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje, naopak by se dalo říct, že s ním i počítá, když umožňuje prodloužit lhůtu pro vyřízení žádosti či uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Příkladem může být situace, kdy byl informační zákon použit jako určitá odvěta ze strany žadatele, který byl s povinným subjektem např. v pracovněprávním sporu. Soudy ovšem upozornily, že je vždy třeba posuzovat každou situaci výlučně individuálně (a proto ani nelze v zákoně podrobnější znaky zneužívání práva na informace definovat). Jako zneužití práva na informace by bylo tedy možno pohlížet na situaci, kdy žadatel sleduje např. zahlcením povinného subjektu žádostmi zcela odlišný cíl, který vlastně s obsahem poskytnutých informací nijak nesouvisí. Návrh z potencionálních případů zneužití práva na informace specifikuje dva nejtypičtější případy, a to podle dovoditelného účelu podané žádosti. Žádost bude možné odmítnout, zejména jestliže dovoditelným cílem žadatele bude žádostí (žádostmi) působit nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované údaje, nebo nepřiměřenou zátěž povinného subjektu.“*

Vzhledem k dikci důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022 považuje Úřad za vhodné na tomto místě uvést nejdůležitější body, které dovedla správní judikatura pro posouzení, zda se

v konkrétním případě jedná o zneužití práva na informace, a to z rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 14 A 95/2019–64, ze dne 4. května 2020 (dále jen „MSPH a „rozsudek MSPH“), který shrnul předchozí judikaturu, která vykládala neurčitý pojem zneužití práva na informace. Rozsudek MSPH k této problematice uvádí: „Široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je tedy jednou z neefektivnějších cest k transparentnosti veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že podobně jako jiná politická práva i právo na informace má své limity a může být omezeno. A omezení práva na svobodný přístup k informacím může nastat mj. v případech, kdy by toto právo nebylo jeho nositeli využíváno, nýbrž zneužíváno. Objektivní právo předpokládá, že výkon práva směřuje k uskutečnění cíle sledovaného právní normou. Obecně však platí, že jestliže jednajíc sice koná v mezích svého práva, ale prostřednictvím realizace chování jinak právem dovoleného sleduje poškození druhého účastníka právního vztahu, jedná se sice o výkon práva, ale o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se snad zcela shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale kdy jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla jednajícímu propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevídaný vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde není vykonat právo, ale poškodit jiného, neboť jednajíc v rozporu s ustálenými dobrými mravy je přímo veden úmyslem způsobit jinému účastníku újmu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou zůstává pro něho vedlejší a je z hlediska jednajícího bez významu (vizte rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 624/2001 ze dne 6. března 2002). Zneužitím práva je tak situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti a takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené. Vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (vizte Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004–48).“ MSPH nad rámec tohoto výkladu doplňuje: „Pakliže žádost o informace ctí předvídaný cíl a účel předmětného základního práva i zákona o svobodném přístupu k informacím, je na místě, aby žadateli byla poskytnuta plná ochrana jeho práv. Jestliže však je z činnosti žadatele či ze samotné žádosti zjevné, že žadatel nesleduje tento principiální účel práva na svobodný přístup k informacím, mohou správní orgány takovou žádost odmítnout a věcně nevypořádat. Takový názor není v obecné rovině v rozporu s čl. 17 Listiny. Jak konstatoval Ústavní soud, šikanózní návrhy či postupy se vyznačují úmyslem účastníka způsobit škodu, a to nejen ostatním účastníkům řízení, a celkově zbytečným zatěžováním soustavy orgánů veřejné moci, aniž by vedly k právem předvídanému cíli, kterým je uplatnění hmotného práva na informace (náleznost Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, I. ÚS 1083/16). Proto také Nejvyšší správní soud připustil, že zneužití práva na informace na straně žadatele o informace může v určitých případech být důvodem k odmítnutí jeho žádosti. V rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011–66, uvedl, že nevyhovět lze takovým žádostem, které jsou „kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující“. Aplikace obecného principu zákazu zneužití práva přitom přichází v úvahu jen tehdy, pokud není aplikovatelné některé konkrétní zákonné ustanovení, které problém řeší. To nastává i v případě zákona o svobodném přístupu k informacím, které jako samostatný

důvod pro odmítnutí žádosti o informace nezná zneužití práva ze strany žadatele. Proto takový důvod představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012–62). Zároveň však platí, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008–5). Zákaz zneužití práva tak musí být chápán jako výjimka z pravidla. Odepřít informaci pro zneužití práva lze jedině tehdy, jsou-li zjištěny a doloženy konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vyplývá, že žadatel o informaci fakticky sleduje jiný zájem, než je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Nelze přitom předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014 č. j. 6 As 68/2014–21 či ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004–48) .... A uvedené platí obzvláště v případě, kdy žalobce systematicky požaduje po žalovaném značné množství informací, neboť v těchto případech může podezření na zneužití práva nabývat na intenzitě.“

Z důvodové zprávy k zákonu č. 241/2022 a citovaného rozhodnutí MSPH, který shrnuje dosavadní správní judikatury ve věci zneužití práva na informace, je zřejmé, že pokud povinný subjekt dovodí zneužití práva na informace konkrétního žadatele, je povinen náležitě odůvodnit z jakého skutkového stavu vycházel a z jakého chování žadatele dovozuje zneužití práva na informace.

Úřad proto uvádí, že žadatelka podala od konce října do dne vydání rozhodnutí 13 žádostí o poskytnutí informace. Všechny žádosti o poskytnutí informace, až na dvě výjimky, kdy žadatelka, v první z nich, požadovala informace o počtu návrhů na učinění opatření proti nečinnosti Úřadu, včetně kopií rozhodnutí předsedy Úřadu, kterými byly návrhy vyřízeny, a ve druhé ze dne 1. ledna 2023, kdy žadatelka požadovala 5 vzájemně nesouvisejících dokumentů (v těchto žádostech o poskytnutí informace však mimo jiné bylo požadováno opětovné zaslání dokumentů týkajících se žadatelky, které již žadatelka nepochybně měla ve své dispozici, vzhledem ke skutečnosti, že byla v některých případech podatelem podnětu/stížnosti nebo jiného podání, který byl povinný subjekt povinen vyrozumět v souvislosti s příslušným podáním), se týkaly činnosti odboru práva na informace. Veškeré požadované informace, kromě informací, kterými povinný subjekt nedisponoval a nebyl povinen je vytvářet, a kromě informací, které žadatelka požadovala v žádosti ze 30. prosince 2022 (dále jen „žádost ze dne 30. prosince 2022“) a která byla vyhodnocena jako zneužití práva na informace, tedy, že cílem získání informací nebyla kontrola veřejné správy, nýbrž snaha ovlivnit činnost konkrétních úředních osob, tak, aby bylo v budoucnu rozhodováno v souladu s názory žadatelky, které uvádí ve svých žádostech/podnětech a dalších podáních rozličného charakteru, nikoliv v souladu s právem, byly žadatelce poskytnuty. Tato žádost žadatelky je svým obsahem velmi podobná žádosti ze dne 30. prosince 2022, proto povinný subjekt dospěl opětovně k závěru, že smyslem žádosti žadatelky není předvídatelný účel zákona č. 106/1999 Sb., tedy kontrola veřejné správy, ale jak již sama žadatelka uvedla v rozkladu, který podala proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti pro zneužití práva, kterým byla vyřízena žádost ze dne 30. prosince 2022, „*Na konkrétní osoby jsme se zaměřili z důvodu jejich soustavného porušování právních předpisů. Nikoli však s úmyslem je poškodit, ale*

s úmyslem docílit nápravy, například cestou odvolání těchto osob z jejich funkcí. To je legitimní cíl, plynoucí mj. ze stanov naší organizace.“ Ač svůj záměr výslovně uvedla žadatelka až ve výše vymezeném rozkladu, nelze pominout, že žadatelka již po delší dobu nepodává své žádosti o poskytnutí informace za účelem kontroly veřejné správy, ale pouze jako reakci na skutečnost, že na základě jejích podání není ve většině případů rozhodnuto v souladu s jejími zájmy, ale v souladu s příslušnými zákony a tato skutečnost se projevuje ve stále agresivnějším stylu komunikace žadatelky, a to nejen vůči odboru práva na informace, ale i odboru legislativy a metodiky, který jí poskytuje požadované informace na základě zákona č. 106/1999 Sb.

Avšak i přes tyto skutečnosti povinný subjekt posuzuje každou žádost o poskytnutí informace zaslanou žadatelkou zvlášť, a pokud lze být jen okrajově z žádosti o poskytnutí informace dovodit, že jejím smyslem je naplnění práva na informace, povinný subjekt žadatelce informaci poskytne. Ze strany povinného subjektu tedy nedochází k paušálnímu odmítání žádostí o poskytnutí informace, i když je povinný subjekt obeznámen s cíli žadatelky, kterými se netají ani na jejích webových stránkách. K tomuto faktu je třeba doplnit, že od 1. ledna 2023 obdržel povinný subjekt ke dni vydání rozhodnutí 7 žádostí o poskytnutí informace, z toho tři již byly vyřízeny a informace žadatelce poskytnuta, 4. je tato žádost žadatelky, a o zbylých třech bude teprve rozhodnuto. V tomto ohledu nelze dále opominout, že ve všech žádostech o poskytnutí informace je minimálně jeden dokument, obvykle více než 50 % dokumentů, které se bezprostředně týkají činnosti žadatelky, a tudíž je jako podatel příslušných podnětů/žádostí případně dalších podání již v minulosti obdržela. V žádosti žadatelky, která je předmětem tohoto rozhodnutí, žadatelka a v žádosti ze dne 30. prosince 2022 požaduje žadatelka pouze informace o činnosti jedné konkrétní osoby jmenované na místo vedoucí oddělení v odboru práva na informace, činnosti jejího nadřízeného, ředitele práva na informace, a činnosti odboru práva na informace jako takového, jejichž cílem už je bezpochyby pouze dehonestace uvedených osob, tedy ředitele odboru práva na informace, příslušné vedoucí oddělení, případně dalších zaměstnanců příslušného odboru nebo celého Úřadu. Tato skutečnost je zjevná i z dikce celé žádosti žadatelky, když žadatelka použije slovní spojení „nejlínější“ úředník Úřadu.

Úřad konstatuje, tak jak již bylo uvedeno i výše a jak je žadatelce známo, že kromě rozhodnutí, kterým bylo odmítnuto poskytnutí informace v žádosti ze dne 30. prosince 2022, byly do této chvíle žadatelce všechny požadované informace bez dalšího poskytnuty, pokud jimi Úřad jako povinný subjekt disponoval, a to i s ohledem na skutečnost, že je právem každého občana žádat a obdržet informace o činnosti veřejné správy, a toto právo představuje žádoucí záruku zákonnosti ve veřejné správě a má přispívat k řádné činnosti veřejné správy. Toto právo nicméně není absolutní a naráží na ochranu práv a svobod druhých. Žadatelka má však, již vzhledem ke konkrétním dotazům uvedeným v této žádosti žadatelky jiný záměr než kontrolu veřejně zprávy, ale výběrem konkrétní vedoucí, která vede oddělení, jemuž jsou svěřeny činnosti v oblasti práva na informace, které byly Úřadu svěřeny § 16 b zákona č. 106/1999 Sb., chce působit na činnost celého tohoto oddělení, případně celého odboru práva na informace a jak bylo uvedeno výše, již se ani netají svým cílem, kterým je odvolání příslušné vedoucí, které je podepsána pod většinou vyjádření, kterými jsou shledány podněty/návrhy zaslané odboru práva na informace žadatelkou jako bezpředmětné. Případně se záměrem nechat odvolat ředitele práva na informace, který stížnosti směřované proti této konkrétní vedoucí oddělení vyřizuje. V tomto ohledu je nutné uvést, že jen za rok 2022 podala žadatelka 66 podnětů k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 16b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.) a 20 podnětů k zahájení přezkumného řízení (§ 16b

odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.). S ohledem na skutečnost, že převážná většina těchto podnětů byla shledána nedůvodnými, podala v roce 2022 žadatelka 7 stížností na osoby zařazené v odboru práva na informace dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, směřujících proti chování úředních osob či proti postupu odboru práva na informace. Z toho 4 stížnosti se týkaly konkrétní osoby, o jejíž činnosti žadatelka požaduje informace v žádosti žadatelky. V tomto ohledu proto Úřad dovodil, že žadatelka cíleně útočí na konkrétní osobu, a jejím prostřednictvím na celý Úřad s úmyslem ji poškodit, diskreditovat a skrze zneužití práva na informace se snaží o přehodnocení závěrů, ke kterým Úřad dospěl při posouzení jí podaných podnětů/návrhů, případně dalších podání.

Úřad při posouzení žádosti žadatelky dále zohlednil skutečnosti, že žadatelka brojí proti Úřadu jako takovému, sama žadatelka tuto skutečnost uvádí na svých webových stránkách, kde se zaměřila na předsedu Úřadu a dále na konkrétní osoby, které dle jejího názoru porušují právo na informace, její opakované stížnosti směřují vůči všem osobám, které nevyhověly jí zasláným podnětům.

Úřad je vzhledem k výše uvedenému přesvědčen, že jím shromážděné podklady jsou dostačující pro učinění závěru, že v tomto případě se jedná o zneužití práva na informace, vzhledem k tomu, že žádost žadatelky jednoznačně není podána s úmyslem kontroly veřejné správy. Je pravděpodobné, že žadatelka buď shromažďuje důkazy pro případný soudní spor, případně se jedná o typické zneužití práva na informace, tedy situace, kdy je podána žádost s cílem šikanovat konkrétní osobu, již se požadovaná informace týká. Vzhledem k tomu, že smyslem zákona č. 106/1999 Sb. je kontrola veřejné správy, nelze než žádost žadatelky považovat za překročení hranic zákona č. 106/1999 Sb., a to zejména vzhledem k nepopiratelné skutečnosti, že skutečným účelem žádosti žadatelky jsou pouze její soukromé zájmy, a žádost žadatelky tudíž nesleduje veřejný zájem na poskytnutí informací.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 16 zákona č. 106/1999 Sb., lze proti tomuto rozhodnutí podat rozklad a to do 15 dnů ode dne jeho oznámení, adresovaný předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů. V souladu s § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhoduje o rozkladu předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha 21. února 2023

Mgr. Josef Štípský
ředitel odboru legislativy a metodiky
(podepsáno elektronicky)